DEN HÄR BOKEN TILLHÖR:

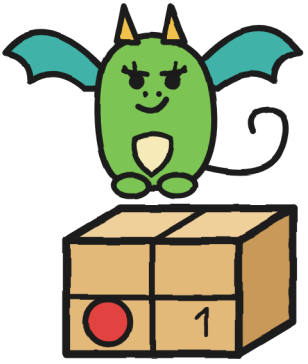
_____

Och ingen annan. –].

OMÖJLIGA LEVERANSER · 1

Det här paketet bits

Lui Eriksson

STORLEK XL · Illustrerad roman · 13+

OMÖJLIGA LEVERANSER 1

Det här paketet bits

Text och bild: Lui Eriksson

Svensk version: LinguAula

STORLEK XL · Illustrerad roman · 13+

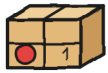
Första upplagan: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Får fotokopieras fritt, för klassrummet och för hemmet.

Typsnitt: Andika, Patrick Hand, Caveat och Courier Prime (licens SIL OFL).

Jobba med varje kapitel på linguaula.com

KAPITEL 1

Det som inte går

Den här anteckningsboken dök upp i flyttlåda nummer 14. På lådan stod det KÖK med tjock tuschpenna, i den sortens handstil som folk har när de har bråttom. Inuti fanns inte en enda sked, bara den här boken, en strumpa och en gummigroda som inte tillhör någon. Jag har frågat mamma. Jag har frågat grodan. Ingen gör anspråk på den.

Anteckningsboken gjorde jag däremot anspråk på. Jag skrev titeln på första sidan, med versaler, så att det skulle vara klart från första början:

LEVERANSBOK av Gunni. PRIVAT.

”Privat” betyder att jag läser den först. –J.

Den gröna kommentaren fanns inte där när jag skrev ”privat”. Ingen av de gröna kommentarerna fanns där. Det är Julia som skriver dit dem; hon har redan på en enda dag fått för vana att läsa min anteckningsbok före mig, och ibland innan jag ens har skrivit den. Men det kommer senare. Vi tar det i tur och ordning.

Vi kom hit en tisdag. I dag är det lördag. Jag har bott i kvarteret i fyra dagar och kan redan en hel gata utantill: min egen. Den har sex hus, och runt omkring dem frågetecken.

Ingen frågade mig om jag ville flytta. De vuxna bestämde det i köket, med den där rösten de har för saker som redan är bestämda, och mamma kallade det ”en möjlighet”, som är vad vuxna kallar sådant som inte går att skicka tillbaka.

Det som gjorde mest ont var inte att lämna mitt rum. Det var att få reda på, redan i flyttbilen, något jag inte hade vetat om mig själv: att jag aldrig hade skaffat en kompis. Jag hade bara haft kompisar. Det är inte samma sak. I mitt gamla kvarter var kompisarna förinstallerade: man fick dem när man var tre, i sandlådan, tillsammans med hink och spade, och sedan behövde man inte göra något mer. Jag lärde mig aldrig proceduren. I skolan lär man sig dividera med decimaler, men inte hur man skaffar kompisar: de ska visst redan vara installerade.

Så jag gjorde det jag alltid gör när jag inte vet hur man gör något: en plan.

Min plan för att få en kompis:

1. Säga hej.
2. Säga något intressant.
3. ???

Redan på tvåan körde jag fast. Trean? Ingen aning. Där satt jag fast i tre dagar. Då visste jag ännu inte att punkt 3 var den lättaste av de tre, och att den fick plats i tre ord.

Mitt nya rum hjälpte inte heller. Det är fullt av oöppnade lådor och ingenting där är mitt, så jag sover där som man sover på hotell: till låns, med kläderna inom räckhåll. Det var därför jag vaknade så snabbt av det som kom flygande förbi mitt fönster i morse.

Det var ett paket.

Jag säger det som det är, för det var precis så det var. Ett paket av papp, stort som en skokartong, med en röd stämpel på ena sidan, flög förbi i höjd med mitt fönster, utan brådska, som någon som bara sköter sitt. Sedan kom ett till. Och ett till. Nio paket i gåsmarsch korsade gatan och slank in, det ena efter det andra, genom brevinkastet på affären mittemot. (De andra elva, fick jag veta senare, hade kommit tillbaka medan jag sov.)

Affären har en skylt där det står OMÖJLIGA LEVERANSER. Under den, med mindre bokstäver: ”Vi levererar det ingen annan kan.” Och under det, med ännu mindre bokstäver, som om det hade lagts till efteråt, när någon hade tänkt efter: ”(Nästan alltid)”.

Nu hade jag punkt 2: ”Jag har sett flygande paket.”

Inte det minsta intressant: det händer hela tiden.

Det där skrev Julia. Jag träffade henne i morse, i affären mittemot. Hon skriver med grönt, och det hon skriver med grönt går inte bort. Jag har testat med suddgummi, med spott och med tröjärmen, i den ordningen. Suddgummit tog slut. Det gröna satt kvar.

Jag drog den randiga tröjan över pyjamasen och gick över gatan. Med pyjamasen på, alltså. I tofflor. Vissa beslut fattar kroppen innan huvudet har fattat något.

Därinne luktade det kartong och något bränt, som när man har blåst ut ett ljus. Till vänster stod en hylla med en röd skylt, RETURER, och på hyllan tjugo paket, numrerade från 1 till 20, vart och ett med sin stämpel. Framför hyllan stod en häxa med lila hatt och pekade på dem, ett i taget. Bredvid henne stod en tjej i gröna hängselbyxor och räknade dem högt:

– ...arton, nitton, tjugo.

– Alla har kommit tillbaka, sa häxan. Igen.

Ingen frågade vem jag var eller varför jag hade pyjamas på mig. Redan det är konstigt i en affär. I den här affären var det inte ens det konstigaste den morgonen.

Häxan heter Märta. Hon har en budfirma för omöjliga leveranser och en stämpel som lyser: när hon stämplar sprutar den små gnistor, och gnistorna luktar just det där brända. Julia förklarade hur det fungerar i min egen anteckningsbok, med en

teckning full av pilar som jag sammanfattar här eftersom den tar upp en halv sida:

- Paket + stämpel.
- Skriver mottagaren på, med bläck som inte går bort?
- JA: LEVERERAT.
- NEJ: i gryningen flyger paketet tillbaka till sin hylla.

Så inget paket kommer bort. Eller fram.

Paketen på hyllan är returerna: tjugo paket som ingen någonsin har lyckats leverera. Och alla har skickats av samma person. På varenda etikett, på samma ställe, med samma gnetiga handstil, stod det AVSÄNDARE: R.

– Vem är R.? frågade jag.

– Nån med usel handstil, sa Märta.

Och inget mer. Hon sa det som man säger saker man redan har sagt många gånger, utan att titta på hyllan; hon tittade på en punkt på väggen där det inte fanns något att titta på. Julia rörde läpparna samtidigt. Hon kunde svaret utantill, och det såg ut som om det inte räckte för henne heller.

Märta stoppade nitton returer i en jättestor säck, en sån man slänger över axeln. Samma natt var hon tvungen att leverera ett piano till en fyr, jättelångt bort, och när hon ändå var ute tänkte hon passa på att försöka med allihop igen. Hon skulle vara tillbaka i gryningen. Hon sa det utan minsta hopp, med samma röst som när man vattnar en uttorkad krukväxt av gammal vana.

På hyllan blev det bara ett kvar. Det första i raden. Nummer 1.

– Det där går inte, sa Märta, som om det inte var oss hon pratade med. En enda regel: RÖR INTE HYLLAN.

– Självklart, sa Julia.

Jag stod bakom henne och såg de korsade fingrarna bakom ryggen. Jag sa ingenting. När jag tänker efter nu var det första vi delade just det: en hemlighet på två sekunder, innan vi ens visste vad vi hette.

Julia är i affären på lördagarna. Jag frågade inte hur hon hörde ihop med Märta: släkting, medhjälpare, straff. Vissa frågor ställer man andra dagen.

Nu är det andra dagen. Fråga. –J.

Så fort dörren hade gått igen mätte Julia mig med blicken, från topp till tå. Lugnt. Som man tittar på ett paket för att avgöra om det förtjänar en stämpel.

– Kan du leverera saker?

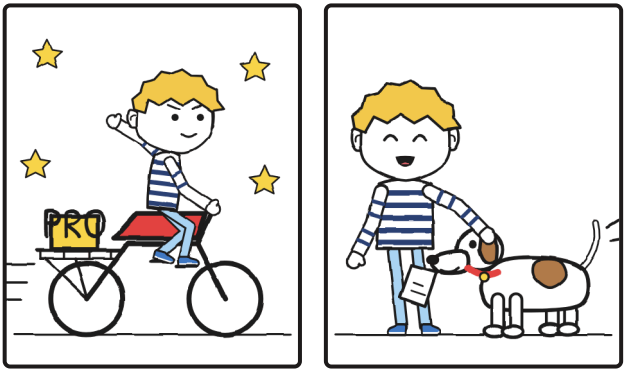
Här måste jag vara ärlig, för den här anteckningsboken är privat och Julia kommer att läsa den i alla fall.

Sanningen är att jag har levererat en enda sak i hela mitt liv: tidningen till grannen på andra våningen, en söndag, eftersom den låg slängd i trappuppgången och jag tyckte att det behövdes

en hjälte. Jag gav den till hans hund. Hunden åt upp den. Slut på min karriär.

Och jag sa det man säger när man vill ha en kompis:

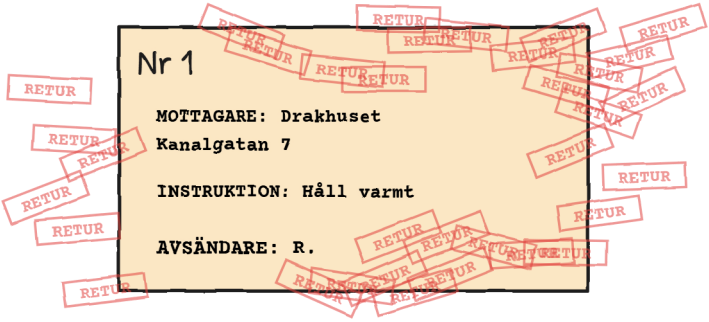
– Absolut. I mitt gamla kvarter var jag proffsbud.

Hundproffs.

En lögn är som ett paket med stämpeln på: den flyger iväg med stor värdighet, korsar gatan utan att nudda marken och kommer förr eller senare tillbaka. Det jag inte visste då var när just den här skulle komma tillbaka, eller vem som skulle läsa upp den högt.

Julia bad inte om några bevis. Hon gick raka vägen till hyllan och tog ner det enda paketet som var kvar: nummer 1. Det som inte går. Hennes händer darrade lite, men inte av rädsla, eller inte bara av rädsla: det var darret som kommer när du har suttit på bänken match efter match och tränaren äntligen säger ditt namn. Mina darrade också, men jag dolde det bättre: det enda som märktes var att jag hade tröjan bak och fram.

Jag räknade RETUR-stämplarna. Trettiosju. Etiketten var mer stämpel än etikett.

Under allt det röda stod det, om nu någon var intresserad:

- MOTTAGARE: Drakhuset, Kanalgatan 7.
- INSTRUKTION: Håll varmt.
- AVSÄNDARE: R.

– Om vi levererar det före gryningen, sa Julia, får Märta se att jag kan leverera returerna.

– Och om inte?

– Då flyger det tillbaka av sig självt, och så har ingenting hänt.

Jag tyckte att det var en jättebra plan. Den hade de två saker som en plan ska ha: en belöning om den går bra och inga följder om den går snett. Jag visste ännu inte vad som låg i paketet.

Någon plingade på en cykelklocka. Två gånger, som när man knackar på en dörr som inte är ens egen. Utanför skyltfönstret dök en kille upp, med hjälm och en gul ryggsäck som gick att läsa inifrån: BLIXTBUD. INOM TIO MINUTER – ANNARS GRATIS.

– Omöjliga leveranser? sa han, i en ton som om han hade dragit samma skämt flera lördagar förut. Det enda omöjliga är att ni levererar nåt.

Totte. Kör ut jättetråkiga grejer jättesnabbt.

– Då levererar vi det här i dag, sa Julia och lyfte upp paketet.

Totte läste ”Drakhuset” och skrattade så mycket att hjälmen ramlade av. Den rullade ända bort till dörren. Han plockade upp den utan att sluta skratta, och när han rätade på sig skrattade han inte längre.

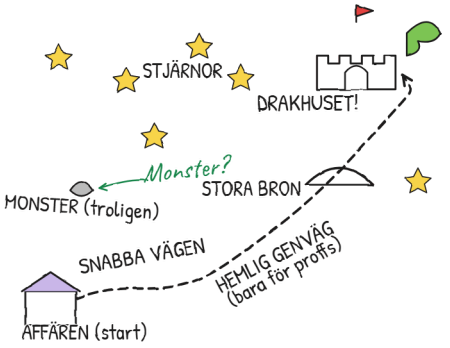
– Det finns inget nummer 7 på Kanalgatan, sa han. Det går från 5 till 9. Jag vet det, för jag har letat efter det.

– Och varför letade du efter det? frågade Julia.

Totte satte på sig hjälmen. Han plingade på klockan igen, utan anledning, och cyklade iväg jättefort, för det är vad Totte gör med frågor han inte vill svara på. Jag lade två saker på minnet: att han hade letat efter sjuan, och att BLIXTBUD inte levererade allt inom tio minuter.

Jag ritade en leveranskarta. Proffsbud ritar kartor, och rent tekniskt hade jag ju sagt att jag var det.

Stjärnorna ligger inte längs vägen.

På kartan fanns SNABBA VÄGEN, en HEMLIG GENVÄG (bara för proffs), STORA BRON, ett MONSTER (troligen) och sex stjärnor. Stjärnorna hade ingen funktion. Jag tyckte bara att en karta utan stjärnor inte är någon seriös karta.

Monstret ligger inte heller längs vägen. Jag har kollat. –J.

Längs den riktiga vägen, som inte hade några stjärnor, gick vi över Stora bron. På dagen är den nedfälld, och där passerar alla: cyklar, tanter med barnvagnar, en man med en anka. Julia gick precis i mitten och pratade jättefort med mig om stämpeln och bläcket, utan att titta på vattnet en enda gång. Jag tänkte att det väl var för att hon redan hade sett det så många gånger. Ur bröstfickan på hängselbyxorna stack det upp ett timglas som hon hade tagit från disken. Det säger ingenting om hur länge det är kvar till gryningen; det får en bara att titta på sanden som rinner

och bli nervös. Jag insåg att hon var en sån som tar med sig ett timglas på en leverans. Det gillade jag. Själv hade jag tagit med mig en pyjamas.

Kanalgatan 7 var inget hus. Det var en vägg.

Totte hade rätt: efter nummer 5 kom nummer 9, och mellan dem fanns en slät, ljus vägg, utan dörrar och fönster, utan ringklocka. Det enda den hade, långt ner, nästan vid marken, i precis rätt höjd för något väldigt litet, var en mässingsplatta med ett hål format som en tass. Fyra små hål upptill och ett stort under, som om någon hade tryckt något mot väggen för länge sedan och väggen hade behållit formen.

– Det kanske är ett brevinkast, sa jag.

Paketet fick inte plats. Inte på högkant. Inte ens med hörnet först.

Vi prövade allt man kan pröva på en vägg:

1. Knacka med knogarna. (Ingenting.)
2. Ropa. (Ingenting, fast högre.)
3. Kika över. Jag klättrade upp på axlarna på Julia, som är starkare än hon ser ut, och stack upp huvudet. På andra sidan fanns ännu en VÄGG.
4. Ge upp. Det var det som gick bäst.

En tant som vattnade pelargoner tittade på oss från sin balkong, med vattenkannan i luften, som någon som redan har sett den här filmen.

– Det där paketet har kommit hit i åratal, sa hon. Och det åker alltid härifrån precis som det kom.

Hon sa det utan elakhet, ungefär som man läser upp väderprognosen. Sedan fortsatte hon att vattna. I det här kvarteret, förstod jag, var ett paket som inte gick att leverera bara ännu ett väderfenomen.

Det var kallt. Årets första höstkyla, en sån som kryper in genom ärmarna. Julia läste etiketten igen, halvhögt, som om den kunde ha ändrats sedan förra gången.

– ”Håll varmt.” Och så har det stått i åratal på en iskall hylla.

Jag är ny. Står det ”håll varmt” på något, då håller jag det varmt. Vi nya läser instruktionerna: det är det enda vi har, för vi vet ännu inte vilka instruktioner man kan strunta i. De andra har varit på samma ställe så länge att de inte läser längre; de vet redan. Och ibland är det de vet fel.

Jag stoppade in paketet under tröjan, vi gick tillbaka över Stora bron och jag satte mig på gallret utanför Ellas bageri, där varmluften från ugnen kommer ut. Gallret sitter nere vid marken, tätt intill husväggen, och ur det stiger en ljum luft som luktar brödkant. Där satt jag, med rak rygg och paketet mot magen, med all den värdighet man kan ha när man sitter på marken i pyjamas med en låda under kläderna. Julia vände på timglaset och blev stående och vaktade, utan att säga något.

Du ser ut som en gravid brevlåda.

Utan att säga något högt, menar jag.

Så höll vi på en lång stund. Det luktade bröd. Jag började svettas. För att slippa tänka på svetten pratade vi; eller rättare sagt pratade jag, och Julia svarade det allra nödvändigaste.

– Varför är det så viktigt för dig att leverera just det här? frågade jag. Det finns ju nitton till.

Hon vände på timglaset innan sanden hade runnit ut.

– För att det inte är samma sak att räkna som att leverera, sa hon. Jag har räknat i många lördagar.

Sedan frågade hon hur mitt gamla kvarter var, och jag var nära att berätta sanningen: att jag inte mindes att jag hade gjort något där, bara att jag hade haft det. Att jag var som gummigrodan: fortfarande utan en egen plats. Jag öppnade munnen för att säga det, och ut kom något helt annat, något med en motorcykel och medaljer. Hon nickade utan att titta på mig. Jag fick en känsla av att hon inte trodde på mig längre. Det spelade ingen roll för henne. Och det var det bästa med hela förmiddagen.

Då var det något som knackade mig på magen. KNACK.

– Var det din mage? frågade Julia.

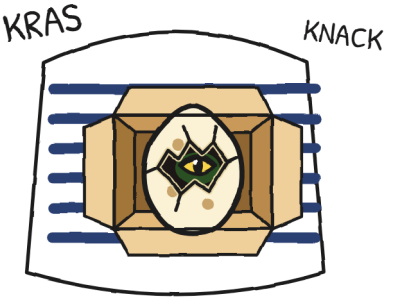
– Min mage säger inte KNACK.

KNACK. KNACK.

Jag drog undan tröjan. Under paketets lock skymtade något runt och blekt, med fläckar, som varken var en skokartong eller något man köper i kartong. Det hade en spricka som växte medan jag tittade på den.

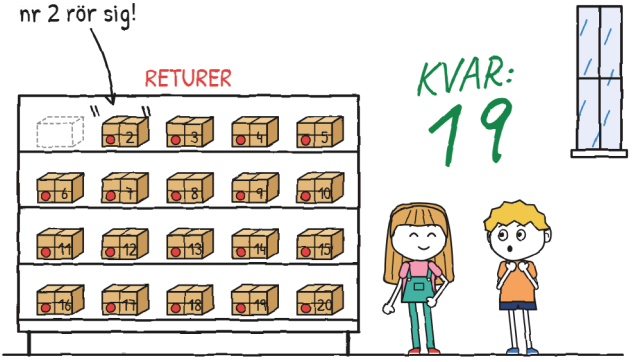
KRAS.

Och paketet tittade på mig.

Ett gult öga, vidöppet, mitt i sprickan. Det tittade inte på Julia, som ändå var den som kunde något om paket. Det tittade inte på bageriet, inte på timglaset, inte på himlen där allting kommer tillbaka i gryningen. Det tittade på mig. Och för första gången på fyra dagar, i det där kvarteret med frågetecken runt husen, verkade någon vara helt säker på vem jag var.

Ingen hade varnat mig för att det finns leveranser där det är paketet som väljer dig.

Nr 2 · ÖMTÅLIGT. ÖPPNAS EJ FÖRE ÅSKAN.

Jag läste det två gånger. Jag är ny: jag läser allt. Och ingenstans stod det att man inte fick vänta på åskan sittande på en blå pall.

Och ute började det regna.

Jag har kollat väderprognosen. Det blir åska. –J.